

Can Manich

Montmeló

Ubicació

Comarca: Vallès Oriental
Lloc/Adreça: Carrer de Cervantes, núm. 5

Coordenades:

Latitud: 41.555701733466
Longitud: 2.2490517050028
UTM Est (X): 437377
UTM Nord (Y): 4600720

Classificació

Número de fitxa 08135 - 23
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Edifici
Estil / època: Contemporani Eclecticisme
Segle XIX
Any 1894-98
Autoria de l'element: Desconeguda
Estat de conservació Bo
Protecció Legal
Tipus de protecció: BCIL
Observacions protecció: IBARS PÉREZ, Gemma i CASTEJÓN VIDAL, Pol (2011). Catàleg del patrimoni arqueològic i arquitectònic de Montmeló. Text Refós. Ajuntament de Montmeló.
Data aprovació: dj., 08/03/2012 - 12:00
Número inventari IPA 42226
Generalitat i altres inventaris
Accés Fàcil
Ús actual: Residencial
Titularitat Privada
Titular: 7409806DG3070N0001UE
Autoria de la fitxa Jordi Montlló Bolart

Descripció

Can Manich o can Manich nou, ja que la casa originària és la del costat de llevant, és una casa aïllada, als quatre vents, envoltada de jardí. És de planta poligonal, amb planta baixa i un pis. Tota l'edificació s'estructura entorn d'un volum central en forma de pentàgon al que s'hi annexen dos cossos laterals, només a la planta baixa, i que acaben amb terrasses al pis superior, que és més petit. Les terrasses, que dibuixen el perímetre que divideix els dos pisos, tenen una barana de gelosia calada de formes vegetals com si es tractés d'una flor estrellada inscrita en una fulla.

La coberta és de teules àrabs a cinc aigües amb barbacana volada i acabada amb una cornisa molt remarcada. A sota la cornisa hi ha un espai en el què es distribueixen els respiralls, de formes circulars, de la cambra de ventilació.

A la planta baixa, i a un dels costats del pentàgon, s'hi troba la porta d'accés a la qual s'hi arriba a través d'unes escales. Les obertures són de proporcions verticals. A la planta pis estan emmarcades amb engaltats al terç superior amb un motiu rodó vegetal en relleu, a manera de floró, al bell mig. A les obertures de la planta baixa, els engaltats estan decorats, als dos extrems de la part superior, amb una circumferència en relleu a cada costat. Els tancaments de les finestres són amb persianes de llibret de fusta. Les façanes estan arrebossades.

La tanca del jardí és un mur de còdols de perfil recte coronat per una filada de totxo. Al damunt hi ha unes senzilles baranes de ferro forjat subjectades a petits pilars de maó.

Observacions:

El carrer on es trobava la casa no va tenir nom fins l'any 1955 quan, per part de l'Ajuntament, s'anomena una comissió per controlar els noms dels carrers. Aquesta comissió fa un informe amb unes propostes, entre elles hi ha la que dona nom a nous carrers, del plànol d'urbanització, que encara no en tenien i eren anomenats per números. Així tenim que el carrer que en el plànol constava com el número 3, passarà a anomenar-se Miguel de Cervantes, carrer on es troba actualment la casa de Can Manich.

Josep Maria Manich va ser amic personal d'en Gaudí. Era l'enginyer que revisava els càlculs de les resistències de materials de les obres de l'arquitecte. Va ser qui va dissenyar i fabricar els ascensors elèctrics pels edificis que construïa l'arquitecte, com ara els de la casa Batlló i els de la Pedrera. En aquella època, els ascensors dels edificis de Barcelona eren de vapor, fins que es van imposar els elèctrics.

Història

L'1 de juliol de 1894, Josefa Elias Guàrdia compra una peça de terra plantada de vinya on no s'esmenta cap construcció. L'any 1898, es fa un contracte privat de parceria entre Josefa Elias i Josep Carrencà Rovira (fill de l'antic propietari del terreny) on es diu que Josefa Elias Guàrdia era propietària de la casa-torre i terrenys. Així doncs, la casa es va fer entre el 1894 i el 1898, essent Josefa Elias la promotora, però es desconeix qui va ser l'arquitecte encarregat de la seva construcció.

L'any 1909 Josefa Elias mor i en l'inventari dels béns que deixa es diu que pertanyien a la difunta "els edificis [de la finca de Montmeló] per haver-los manat bastir pel seu compte i pagat l'import de les obres amb diners propis". Aquests edificis fan referència a la casa-torre i a la masoveria. La finca la va heretar el seu fill, Josep Maria Manich Elias, però el canvi de titularitat no es va fer fins al 16 d'abril de 1917.

A la mort de Josep Maria Manich Elias, la finca es va dividir en la partició de béns del difunt. La casa continuà en mans de la família Manich fins els anys 50 del segle XX en que es va vendre a una veïna de Barcelona.

Bibliografia

AA.DD (2021). *Aproximació a la història de Montmeló. Segle XX (1900-1960)*. Montmeló: Centre d'Estudis de Montmeló; pp. 320-323.

IBARS PÉREZ, Gemma i CASTEJÓN VIDAL, Pol (2011). *Catàleg del patrimoni arqueològic i arquitectònic de Montmeló*. Text Refós. Ajuntament de Montmeló.

Enllaços d'interès:

[Inventari del Patrimoni Arquitectònic de Catalunya.](#)
[Pobles de Catalunya.](#)

